

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2006r.

Sąd Okręgowy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: SSR. (del.) Witold Rękosiewicz

Protokolant: apl. adw. Tomasz Kozłowski

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2006r. w Warszawie

sprawy z powództwa A. W. i (...) s. c. z/s w P.

przeciwko Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 29 lipca 2005r. Nr (...)

I. Oddala odwołanie

II. Zasądza solidarnie od (...) s. c. z/s w P. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSR. (del.) Witold Rękosiewicz

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzją z dnia 29.07.2005r. nr (...), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w

sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów uznał, że działania A. W. i P. K. wspólników spółki cywilnej (...) z/s w P. (zwanych dalej Przedsiębiorcami lub powodami) polegające na:

- obciążeniu konsumentów kosztami windykacji zobowiązań,
- obciążeniu konsumentów dodatkową opłatą z tytułu tzw. „bezzasadnych odwołań”,
- obciążeniu konsumentów tzw. opłatą manipulacyjną związaną z wpłynięciem odwołania

stanowią praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów o której mówi art. 23a ust 1 ustawy z dnia 15.12.2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity Dz. U. z 2003r., nr 86, poz. 804 ze zm.) polegającą na bezprawnym działaniu godzącym w interesy konsumentów oraz, że działania wyżej wymienionych osób polegające na zawieraniu w kierowanych do konsumentów wezwaniach do zapłaty wprowadzających konsumentów w błąd informacji, iż w przypadku nie wpłacenia wskazanej kwoty sprawa zostanie przekazana „samodzielnemu windykatorowi, który ma podpisaną umowę z (...) s. c. o ściąganiu należności” oraz „o zadłużeniu poinformowany zostanie (...) (Bank (...))” stanowią praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mówi art. 23a ust 2 ustawy o ochronie (...) polegającą na naruszeniu obowiązku udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji i nakazał zaniechania ich stosowania.

Swoją decyzję Prezes UOKiK oparł na ustaleniu, że działania Przedsiębiorców polegające na obciążeniu konsumentów kosztami windykacji oraz nakładaniu na konsumentów dodatkowej opłaty z tytułu tzw. „bezzasadnych odwołań” bądź tzw. opłaty manipulacyjnej związanej z wpływieniem odwołania są pozbawione podstaw prawnych.

Odnosnie drugiej zarzucanej praktyki Prezes UOKiK stwierdził, że w kierowanych do konsumentów wezwaniach do zapłaty Przedsiębiorcy podają nieprawdziwą i nierzetelne informacje mające na celu zastraszenie konsumentów, wywołanie u nich uczucia leku oraz wywarcie presji psychicznej, pod wpływem której konsumenci zapłacą wskazaną w wezwaniu kwotę.

Zdaniem Prezesa UOKiK Przedsiębiorcy stosując zarzucaną praktykę naruszającą dobre obyczaje w relacjach z konsumentami, wykorzystują ich nieświadomość, aby zastraszyć konsumentów, co należy uznać za bezprawne działanie stanowiące praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, ponieważ jest podejmowane w stosunku, do nieograniczonego z góry i bardzo licznego kręgu podmiotów.

W złożonym odwołaniu powodowie zarzucili Prezesowi UOKiK dokonanie na podstawie ustalonego stanu faktycznego błędnej interpretacji przepisów prawa. Zaskarżonej decyzji zarzucili naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 23 ust 1 ustawy o ochronie (...) przez przyjęcie, że Prezes UOKiK ma legitymację prawną do prowadzenia postępowania w interesie konsumentów oraz art. 23a ust 2 ustawy o ochronie (...) przez przyjęcie, że powodowie nie mają prawa w wezwaniach wskazywać dodatkowych, określonych ryczałtowo kosztów windykacji, jakie ponoszą w związku z prowadzonym przez nich postępowaniem windykacyjnym oraz przez przyjęcie, iż powodowie naruszają zbiorowe interesy konsumentów poprzez wprowadzenie w błąd konsumentów zamieszczając w wezwaniach klauzule „o zadłużeniu poinformowany zostanie (...)”.

Powodowie wnieśli o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu odwołania skarżący podnieśli, że osoby, do których kierowane są wezwania do zapłaty opłaty dodatkowej nie mają przymiotu konsumenta w rozumieniu art. 22¹ kodeksu cywilnego. Ponadto w sprawie nie doszło do naruszenia zbiorowego interesu konsumentów a działania powodów nie noszą znamion bezprawności i w żaden sposób nie naruszają zbiorowego interesu konsumentów. Powodowie oświadczyli, że po wszczęciu postępowania przez Prezesa UOKiK nie obciążają ukaranych osób z tytułu tzw. bez

zasadnych odwołań oraz żadnymi opłatami manipulacyjnymi związanymi z wpływieniem odwołania.

Powodowie oświadczyli też, że wykreślą w stosowanych wezwaniach klauzulę dotyczącą „przekazywania spraw samodzielnemu, windykatorowi, który ma podpisaną umowę z (...). Nadal, jednak stoją na stanowisku, że pozwany nie ma legitymacji do występowania w sprawie.

W ocenie powodów brak statusu konsumenta osób ukaranych za naruszenie przepisów przewozowych prowadzi do wykluczenia art. 23a ust 1 zd 1 ustawy o ochronie (...) jako podstawy wydania decyzji w sprawie. Sam Prezes UOKiK nie jest więc upoważniony do działania w interesie ukaranych osób. Powodowie wskazali, że posiadają upoważnienia od przewoźników do podejmowania określonych działań, lecz działania te wykonują we własnym imieniu i na własny rachunek.

Uważają, że w następstwie przekazanych im uprawnień stają się w zamian za przewoźników stroną stosunku prawnego a nałożenie opłaty dodatkowej rodzi między ukaranim i powodami odrębny od umowy przewozu stosunek prawny. Powodowie wskazali, że opłata dodatkowa jest karą wynikającą z ustawy z dnia 15.11.1984r. Prawo przewozowe (tekst jednolity Dz. U. z 2000r. nr 50, poz. 601 ze zm.) i przepisów wykonawczych jednak w momencie nakładania kary ukarany nie dokonuje czynności prawnej co prowadzi do wniosku, że do zaistniałego stanu faktycznego nie ma zastosowania art. 22¹ kc. Swoje postępowanie Przedsiębiorcy porównali do działań policji lub straży miejskiej nakładających mandaty na osoby naruszające przepisy prawa.

Ponieważ opłata dodatkowa, wezwanie do zapłaty i postępowanie windykacyjne dotyczą ściśle określonej osoby powodowie stanęli na stanowisku, że ich działanie nie narusza zbiorowego interesu konsumentów, lecz dotyczy sumy indywidualnych interesów konsumentów.

Na taką ocenę nie ma wpływu fakt, że działanie powodów ma charakter masowy. Podejmowane przez nich czynności nie są w ocenie Przedsiębiorców skierowane

do nieograniczonego kręgu osób, lecz do osób określonych indywidualnie. Powyższe stanowisko uzasadnia zarzut naruszenia zaskarżoną decyzją art. 23 ust 1 zd 2 ustawy o ochronie.

Skarżący nie uznali stawianych w decyzji zarzutów o naruszaniu zbiorowych interesów konsumentów przez bezprawne działanie polegające na obciążaniu konsumentów zryczałtowanymi opłatami windykacyjnymi i wprowadzenie w błąd konsumentów przez informowanie w wezwaniach do zapłaty, iż o zadłużeniu zostanie poinformowany (...). Nie zgodzili się też z Prezesem UOKiK, że nakładanie na osoby ukarane kosztów windykacyjnych jest bezprawne. W ich ocenie koszty te są związane z zasadami odpowiedzialności odszkodowawczej określonej w kodeksie cywilnym, ponieważ osoba ukarana otrzymuje w chwili kontroli druk opłaty dodatkowej kredytowej i jest poinformowana o czynnościach, które mogą podjąć powodowie. Zamieszczane w wezwaniach do zapłaty wskazanych w decyzji przepisów kc z wyjątkiem art. 486 kc uważają za zgodne z prawem. Brak zapłaty w terminie przez osobę ukaraną opłaty dodatkowej prowadzi do podjęcia przez powodów działań wynikających z powołanych w wezwaniu przepisów zmierzających do wyegzekwowania roszczenia, do czego w ich ocenie przedsiębiorcy są upoważnieni. W swoich wezwaniach domagają się od osób ukaranych naprawienia szkody w postaci naliczania zryczałtowanych kosztów windykacyjnych. Jednocześnie podkreślają, że w przypadku braku zapłaty sprawa zgodnie z informacją wynikającą z wezwania zostanie skierowana do Sądu. Osoba ukarana jest więc należycie poinformowana o skutkach nie- ziszczenia opłaty dodatkowej. Swoje działanie powodowie ocenili, więc jako niemające bezprawnego charakteru oraz polegające na udzielaniu osobom ukaranym rzetelnej i prawdziwej informacji nie wprowadzającej nikogo w błąd.

Nie mogą wobec tego być karami za podejmowane działania zmierzające do zapłaty opłaty dodatkowej przez osoby naruszające przepisy prawa przewozowego, jeśli działania te pozostają w zgodzie z obowiązującym prawem.

Powodowie nie zgodzili się ze stanowiskiem Prezesa UOKiK, co do oceny kosztów związanych z monitorowaniem zadłużenia czy dochodzeniem roszczenia jako kosztów należących do prowadzonej przez nich działalności gospodarczej, które nie mogą obciążyć konsumentów. Wskazali, że zaliczenie określonych wydatków do kosztów prowadzenia działalności nie przeszkadza, by wydatkiem tym obciążyć osobę, która samym działaniem przyczyniła się do ich powstania. Wynika to w ocenie powodów z przepisów kodeksu cywilnego, ponieważ wysyłając wezwanie listem poleconym ponoszą koszty, których zwrotu mogą żądać jako odszkodowania.

Zdaniem przedsiębiorców zawarta w wezwaniu informacja o powiadomieniu o braku zapłaty (...) nie jest nieprawdziwa, ponieważ dotyczy jedynie istnienia możliwości dokonania tego zawiadomienia, jeśli powodowie zdecydują się to uczynić.

Analogiczna sytuacja zachodzi w odniesieniu do informacji o przekazaniu sprawy do prawnika lub samodzielnego windykatora. Ponadto okoliczność, że większość kwot nie przekracza 200 zł nie przesądza o braku po stronie powodów uprawnienia do zamieszczania w wezwaniach zakwestionowanych informacji. Pozwany Prezes UOKiK, wniósł o oddalenie odwołania. Stwierdził, iż mimo złożenia przez powodów w odwołaniu oświadczenia o uznaniu za zasadne części zarzutów organu antymonopolowego i zaprzestaniu stosowania w praktyce określonych działań od początku 2005r. przedsiębiorcy nadal prowadzą działania, które uznał za niedozwolone, o czym świadczą zebrane dowody (k. 489 akt adm.). Za niezasadne uznał pozwany twierdzenie o braku naruszenia przez powodów zbiorowych interesów konsumentów. Podniósł, że bezprawna praktyka przedsiębiorców może dotknąć nieograniczonej liczby osób, wszystkich ukaranych za przejazd bez biletu. Skonstruowany przez powodów system nie dotyczy sytuacji wyjątkowych wynikających z błędnego naliczania opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu, lecz naliczania kosztów prowadzonej działalności dotyczących nieoznaczonej liczby konsumentów.

W podobny sposób Prezes UOKiK ocenił argumenty, że o istnieniu podstaw żądania zapłaty i jej wysokości rozstrzyga ostatecznie Sąd. Zauważył, że stosowane przez powodów metody nastawione są na wywarcie presji psychicznej oraz wzbudzenie w konsumentach błędnego przekonania, iż brak uiszczenia żądanych opłat sprowadzi na nich niekorzystne konsekwencje.

Odnosnie zarzutu naruszenia prawa materialnego Prezes UOKiK wskazał, że w decyzji zakwestionował istnienie uprawnienia powodów do naliczania zryczałtowanych opłat, więc fakt niekwestionowania sposobu ich naliczania nie ma w tej sytuacji żadnego znaczenia. Zaznaczył, że podejmowane działania zmierzające do wyegzekwowania opłaty dodatkowej muszą być zgodne z obowiązującym prawem, ale czynności powodów nie spełniają tej przesłanki. W szczególności naliczanie zryczałtowanych opłat windykacyjnych nie znajduje podstaw w przepisach kodeksu cywilnego dotyczących odsetek za zwłokę i określających zasady odszkodowania.

Pozwany nie zgodził się też z zarzutami powodów dotyczącymi braku możliwości zastosowania w sprawie definicji konsumenta zawartej w art. 22¹ kc. Przedstawioną przez powodów analogię ich działań z pracą policji i straży miejskiej uznał, za niezasługującą na uwzględnienie tak samo jak twierdzenie o znajdujących się w aktach prawomocnych orzeczeniach sądu świadczących o zgodności z prawem nakładania na konsumentów opłaty dodatkowej z tytułu „bezzasadnych odwołań” czy zryczałtowanych kosztów windykacyjnych. Prezes UOKiK zwrócił też uwagę na fakt, że Bank Informacji Gospodarczej nie gromadzi informacji o dłużnikach i nie jest do tego typu działań uprawniony, więc zamieszczanie informacji na ten temat jest niezgodne z prawem jako wprowadzające konsumentów w błąd.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył, co następuje: Powodowie prowadzą działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług kontroli biletów w środkach komunikacji miejskiej na podstawie umów zlecenia zawieranych z przewoźnikami. W swojej działalności Przedsiębiorcy są wykonawcami uprawnień kontrolnych przysługujących przewoźnikom na podstawie przepisów ustawy Prawo przewozowe. Czynności, które podejmują powodowie wykonywane są w imieniu i na rzecz przewoźników dających zlecenie kontroli biletów. Wynika to z treści znajdujących się w aktach administracyjnych umów zawartych przez powodów z przedsiębiorstwami świadczącymi usługi przewozowe w oparciu o przepisy ustawy Prawo przewozowe lub organami administracji samorządowej organizującymi i prowadzącymi na własnym terenie usługi komunikacji autobusowej (k. 295-379 akt adm.). W umowach stwierdza się każdorazowo, że zleceniobiorca wykonuje usługę kontroli biletowej z windykacją należności w imieniu i z upoważnienia zleceniodawcy (k. 434 akt adm.), ewentualnie z upoważnienia przewoźnika w imieniu własnym i na własny rachunek (k. 305 akt adm.). Ponadto w umowach zaznaczono, że do przedmiotu zlecenia należy windykacja „należności z opłat karnych jako dochodzenie roszczeń zleceniodawcy wynikających z umów przewozu osób i bagażu w komunikacji masowej”. Jako wynagrodzenie za świadczone przez powodów usługi strony ustaliły w umowach kwotę równą wpływom z opłat specjalnych (karnych) pobieranych od pasażerów z tytułu jazdy bez ważnego biletu i przewozu bagażu wraz z kwotą wpływów z całokształtu windykacji kar od pasażerów (k. 300 akt adm.). W ramach prowadzonej działalności Przedsiębiorca wykonujący zlecenie nakłada na pasażera naruszającego zasady przewozu opłatę specjalną (kara). Ponadto w przypadku złożenia odwołania powodowie nakładają na odwołującego się koszty odwoławcze lub opłatę manipulacyjną a w razie nieuiszczenia opłaty w terminie naliczają koszty windykacyjne. W kierowanych do osób, na które nałożono opłatę specjalną wezwaniach powodowie zawierają informację, że w przypadku nie wywiązania się z obowiązku zapłaty przekażą sprawę samodzielnemu windykatorowi mającemu podpisaną z (...) s. c. umowę o ściąganiu należności oraz informację o zadłużeniu przekażą do banku Informacji Gospodarczej co uniemożliwi uzyskanie kredytu lub innych pożyczek w bankach. Jako podstawę prawną dochodzonych kwot powodowie wskazują przepisy kodeksu cywilnego - art. 353 § 1 kc, art. 359 § 1 kc, art. 476 kc, art. 477 kc, art. 481 kc i art. 486 kc (k. 9,13,83,97,104,186,205 i 482 akt adm.).

W następstwie przeprowadzonego postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów Prezes UOKiK uznał, że działania powodów polegające na obciążaniu konsumentów kosztami windykacji, opłatą z tytułu bezzasadności odwołań i opłatą manipulacyjną związaną z wpłynięciem odwołania stanowią praktykę naruszającą art. 23a ust 1 ustawy o ochronie polegająca na bezprawnym działaniu godzącym w interesy konsumentów. Ponadto Prezes UOKiK uznał działania Przedsiębiorców polegające na zawieraniu w wezwaniach do zapłaty

kierowanych do osób, na które nałożono opłatę specjalną, informacji wprowadzających w błąd, że w przypadku nie zapłaty wskazanej kwoty przekażą sprawę windykatorowi mającemu zawartą z powodami umowę o ściąganiu należności oraz powiadomią o zadłużeniu (...) za praktykę określoną w art. 23a ust 2 ustawy o ochronie (...) praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów polegającą na naruszeniu obowiązku udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji. W związku z powyższymi ustaleniami Prezes UOKiK zakazał Przedsiębiorcom zaniechanie stosowania zarzuczanych praktyk.

W złożonym odwołaniu powodowie zarzucili Prezesowi UOKiK naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 23a ust 1 i 2 ustawy o ochronie (...) przez przyjęcie, że jest on upoważniony w niniejszej sprawie do prowadzenia postępowania w interesie konsumentów oraz przez przyjęcie, że powodowie nie mają prawa w wezwaniach do zapłaty wskazywać dodatkowych, określonych ryczałtowo kosztów windykacji a także, iż wprowadzają w błąd konsumentów zamieszczając w wezwaniach klauzule informujące o powiadomieniu (...) o zadłużeniu. Jak trafnie stwierdzono w uzasadnieniu odwołania przekazanie powodom przez przewoźnika jego uprawnień wynikających z umowy przewozu skutkuje wstąpieniem Przedsiębiorców w stosunek prawny z osobą, na którą nałożono opłatę specjalną z tytułu np. jazdy bez biletu, w zamian za przewoźnika. Jeśli więc w istniejącym stosunku zobowiązaniowym osoba korzystająca z usługi przewozu miała status konsumenta to zdaniem Sądu w skutek zmiany po stronie wierzyciela brak jest podstaw do uznania, że stosunek zobowiązaniowy ulega tak daleko idącej zmianie, iż prowadzi do pozbawienia osoby zobowiązanej do zapłaty statusu konsumenta. Należy pamiętać, że mimo zmiany podmiotu uprawnionego do wystąpienia z roszczeniem źródło tego roszczenia w postaci niewykonania obowiązku konsumenta w ramach umowy przewozu nie uległo zmianie. Nie można się więc zgodzić z przedstawionym przez powodów zarzutem, że druga strona stosunku zobowiązaniowego, w który z upoważnienia przewoźnika występują nie ma przymiotu konsumenta. Ponadto należy zauważyć, że jak wynika ze znajdujących się w aktach administracyjnych zaświadczeń o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (k. 51 i 52 akt adm.) miejscem wykonywania działalności gospodarczej powodów jest teren całego kraju. Oznacza to, że powodowie mogą świadczyć swoje usługi na rzecz każdego przewoźnika wykonującego na terenie kraju usługi przewozu osób. Daje to zdaniem Sądu podstawę do uznania, że każdy konsument korzystający na terenie kraju z usługi przewozu wykonywanej przez uprawnionego przewoźnika, który nawet z przyczyn niezamierzonych (analogicznych do przypadków udokumentowanych w aktach administracyjnych) nie wypełni obowiązku wynikającego z umowy przewozu, do której przystąpił, może być stroną stosunku prawnego, w którym w miejsce przewoźnika z jego upoważnienia wstąpią powodowie.

Skoro więc potencjalnie przeciwko każdej osobie przystępującej do umowy przewozu na terenie kraju mogą być skierowane praktyki stosowane przez Przedsiębiorców za bezzasadne należy uznać zarzuty o nie posiadaniu przez te osoby statusu konsumenta i twierdzeniu, że sprawa nie dotyczy zbiorowego interesu konsumentów oraz wynikającego z tego braku legitymacji prawnej Prezesa UOKiK do występowania w interesie publicznym. Podkreślić wypada, że Sąd w całości zgodził się z argumentacją zawartą w znajdującej się w aktach opinią departamentu prawnego UOKiK dotyczącą statusu konsumenta oraz pozycji jaką w istniejącym stosunku zobowiązaniowym posiadają powodowie (k. 458-460 akt adm.).

W oparciu o powyższą opinię należy stwierdzić, że wstępując w miejsce przewoźnika do istniejącego stosunku prawnego powodowie nie uzyskują większych niż ich poprzednik uprawnień, nie posiadają też żadnych uprawnień samoistnych wobec konsumenta. Czynności podejmowane przez Przedsiębiorców mają swoje umocowanie w więzi podstawowej, jaką jest istniejąca między przewoźnikiem a konsumentem umowa przewozu i w skutek pojawienia się nowego podmiotu nie dochodzi do powstania nowego stosunku prawnego. Powodowie są jedynie wykonawcami uprawnień kontrolnych przewoźnika scedowanych na nich na podstawie art. 33a Prawa przewozowego i choć zakres uprawnień dotyczących sposobów prowadzenia kontroli i windykacji został w umowach niekiedy pozostawiony do decyzji Przedsiębiorców to jednak zawsze konieczne jest zatwierdzenie ich przez przewoźnika.

Nietrafne jest wobec tego stanowisko powodów, że nałożenie opłaty specjalnej na konsumenta tworzy nowy stosunek prawny między powodami a osobą ukaraną.

Przedmiotem dalszej analizy Sądu w sprawie jest sposób realizacji przez powodów uzyskanych od przewoźnika na podstawie zawartej z nim umowy uprawnień kontrolnych oraz dotycząca tych działań ocena dokonywana przez Prezesa UOKiK zawarta w zaskarżonej decyzji. Zważyć należało, że zgodnie z art. 33a ust 3 Prawa przewozowego w przypadku braku dokumentu przewozowego przewoźnik lub osoba upoważniona pobiera od konsumenta należność za przewóz i opłatę dodatkową. Brak więc podstaw do pobierania na podstawie tego przepisu innych opłat lub kosztów. Słusznie wobec tego stwierdził w zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK, że podawanie przez powodów w kierowanych do konsumentów wezwaniach przepisów kodeksu cywilnego, które ich zdaniem stanowią podstawę pobierania opłat manipulacyjnych, opłat z tytułu bezzasadnych odwołań i kosztów windykacji nie uprawnia ich do występowania w stosunku do konsumentów z żądaniem naprawienia szkody w ryczałtowo z góry ustalonej wysokości z tytułu niewykonania przez konsumenta zobowiązania w postaci uiszczenia opłaty specjalnej. Kierując do konsumenta wezwanie dotyczące innych oprócz opłaty specjalnej należności powodowie mają obowiązek każdorazowego wykazania poniesionej szkody i związku przyczynowego między działaniem konsumenta a szkodą. Nie mają też podobnie jak przewoźnicy samoistnych uprawnień do egzekwowania żądanych kwot z pominięciem drogi sądowej, tym bardziej, że do treści zobowiązania nie należy obowiązek zapłaty kosztów windykacyjnych i innych opłat nie mających w żadnym wypadku charakteru odsetek za zwłokę. Trafne jest także stanowisko organu antymonopolowego, że koszty prowadzonej przez powodów działalności gospodarczej nie stanowią ich szkody w rozumieniu art. 361 kc. Są to koszty uzyskania przychodu, którymi nie mogą oni obciążać konsumentów.

Zgodzić się więc w tej sytuacji należy z Prezesem UOKiK, że wszelkie podejmowane przez powodów działania zmierzające do obciążania konsumentów kosztami windykacji i innych opłat są całkowicie bezprawne.

Odnośnie zarzutu zawierania w kierowanych do konsumentów wezwaniach do zapłaty wprowadzających w błąd informacji należy zaznaczyć, że Przedsiębiorcy nie zawarli z Bankiem Informacji Gospodarczej ani z żadnym innym podmiotem gromadzącym informacje dotyczące dłużników umowy o przekazywaniu informacji na temat konsumentów, którzy nie uiszcili opłaty specjalnej. Nie zawarli również umowy z samodzielnym windykatorem.

Informacje te wynikają z pisma pełnomocnika Przedsiębiorców z dnia 5.05.2005r. znajdującego się w aktach administracyjnych (k. 518 akt adm.). Zasadne jest więc stanowisko Prezesa UOKiK, że podawane przez powodów w kierowanych do konsumentów wezwaniach nieprawdziwych i nierzetelnych informacji ma na celu zastraszenie i wywołanie u nich uczucia lęku przez wywarcie presji psychicznej. Jest to działanie nierzetelne, sprzeczne z dobrymi obyczajami, nastawione na wyrobienie u nieposiadającego odpowiedniej świadomości

prawnej konsumenta błędnego przekonania o niewzruszalności i nieruchomości nałożonej kary i opłat dodatkowych mimo wątpliwych podstaw jej nałożenia oraz braku możliwości obrony przed zaistniałą sytuacją. Stanowi to również przejaw nadużywania przez powodów pozycji profesjonalisty oraz niedozwolonego w świetle przepisów ustawy z dnia 16.04.1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity Dz. U. z 2003r. nr 153, poz. 1503) naruszenia interesów konsumenta.

Również to działanie powodów należy wobec powyższego uznać za bezprawne a stosowane przez nich praktyki za naruszające zbiorowe interesy konsumentów wskazane w art. 23a ust 1 i 2 ustawy o ochronie (...).

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy nie znajduje podstaw do uwzględnienia złożonego odwołania oddalił je jako bezzasadne - art. 479^{31a} § 1 kpc.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono stosownie do wyniku sporu - art. 98 i 99 kpc.

SSR (del.) Witold Rękosiewicz